

Hồi 04**Tập Hiền Trang Phò Mã Bị Bao Vây**

Sau khi ngói vỡ và bụi bặm tung bay một hồi rồi lắng xuống đất hết. Tam Vương vẫn đứng ở phương vị mình, chàng áo xanh cũng đứng nguyên ở giữa, tựa hồ sau khi Tam Vương phóng chưởng ra, bốn người vẫn không xê xích đi nửa bước.

Cả Tam Vương cùng chàng áo xanh, áo đầy bụi bặm, sắc mặt lợt lạt đứng ngay như tượng gỗ, không nói câu gì.

Sau một hồi im lặng đột nhiên Ngô Cương quát lên như hổ gầm:

- Lão gia là Thuyết Quyền Hùng Phong Thục Vương Ngô Cương đây!

Người nho nhã râu xanh cũng biến sắc đồng dục tự giới thiệu:

- Thiết Tụ Thanh Tu Điền Vương Mã Lượng là tiểu đệ.

Lão mặt trắng ốm nhom, cặp mắt láo liên giọng nói lạnh lạnh:

- Hãy khoan! Nghe tiểu đệ một lời.

Ngô Cương tức giận quát lên:

- Đồ bị thịt, câm miệng đi.

Lão mặt trắng ốm nhom run lên nói:

- Tiểu đệ là Thiết Chỉ Cửu Toán Kiếm Vương Thường Minh, nhận thấy gã tiểu tử này công lực thâm hậu vô cùng!

Ngô Cương lại trợn mắt, râu tóc đứng sừng lên lớn tiếng quát:

- Tam Vương đã liên minh với nhau thề cùng sống chết cùng vinh nhục. Chúng ta phải giết thằng này.

Vừa dứt lời, Tam Vương đồng thời xuống tấn, chỗ ba người đứng cùng sâu lồm đến ba tấc. Đoạn cả ba người cùng đem toàn lực ra vận dụng tuyệt kỹ của mình là thiết quyền, thiết tụ, thiết chỉ phóng ra. Quyền phong nổi lên âm âm, tụ kinh phóng ra lất phất, chỉ khí kêu veo veo. Thế mạnh như gió táp mưa sa đánh vào chàng áo xanh.

Chàng thiếu niên áo xanh mắt sáng như điện toé ra hai luồng lãnh quang, người chàng trầm trọng, miệng gầm lên một tiếng kinh người. Chàng vừa vung tay áo xanh đánh ra đến "binh" một tiếng. Tiếp theo là ba tiếng rú thê thảm.

Tam Vương đồng thời chân đi loạng choạng lùi lại ba bước, miệng hộc máu tươi, nét mặt vàng nhợt ngã ngời xuống đất, hai mắt nhắm nghiền hơi thở hồng hộc.

Chàng áo xanh nhìn ba người một lượt rồi chậm rãi hỏi:

- Ngô Cương! Người đã biết tội chưa?

Thục Vương Ngô Cương giương cặp mắt căm phẫn nhìn chàng áo xanh, đáp bằng một giọng bi thảm:

- Người muốn giết lão gia thì giết đi! Lão gia làm gì mà phải nhận tội với người?

Chàng áo xanh hỏi:

- Người không nhìn tội ư?

Ngô Cương nói:

- Trên thuyền rồng tại Nhị Hà bọn Vương gia chúng ta chịu nhục một cách vô lý. Chính lão gia muốn đập chết người, tội người thật là đáng chết!

Chàng áo xanh tủm tỉm cười.

Kiểm Vương là Thiết Chỉ Cửu Toán Thường Minh thốt nhiên mở bừng mắt ra nói bằng một giọng ôn tồn:

- Ngô huynh tính nết cương cường nóng nảy, không biết lựa lời để hỏi cho ra. Tại hạ đánh bạo xin hỏi một câu: Phan huynh là một bậc tôn quý trong triều, vì sao lại có điều xích mích với chúng ta? Phan huynh nên nói rõ ra.

Chàng áo xanh thấy con người kiểm Vương Thường Minh khác xa với Thục Vương Ngô Cương. Lão mặt mũi ốm nhom nhưng có vẻ trầm tĩnh khéo cười nửa miệng thì biết ngay là hạng người thâm độc. Chàng lạnh lùng đáp:

- Các vị đã gây ra vụ này, sau còn hỏi ta?

Kiểm Vương Thường Minh ngẫm nghĩ rồi nói:

- Phan huynh phong tư tuấn nhã, mặt ngọc môi hồng, tại hạ xem ra không phải hạng tiểu nhân, quyết Phan huynh không thềm lấy chuyện hôm qua để hỏi tội.

Chàng áo xanh đồng dục đáp:

- Đối với Nhĩ Hải Tam Vương cũng như Thần Nhạc Song Kỳ ngày nọ, Phan Tịnh này thực tình chỉ muốn thử công lực mình trước khi đến thám thính Hoàng lăng, thật ra

tuyệt không có ác ý gì, hôm qua Ngô Cương có ra tay chặn kiệu nhưng ta cũng có một phần lỗi thì còn trách làm quái gì?

Thường Minh hỏi:

- Thế thì việc gì mà Phan huynh lại nổi cơn thịnh nộ?

Chàng áo xanh đáp:

- Hừ! Vụ này ta chẳng nói ra, hãn các người cũng biết rồi.

Thường Minh nói:

- Hôm qua anh em chúng tôi về quán rồi, chưa bước chân ra khỏi cửa, xin Phan huynh nói rõ đầu đuôi cho biết.

Phò mã Phan Tịnh đảo mắt nhìn ba người, Tam Vương cũng nhìn chàng chòng chọc, nét mặt chàng đang tươi cười bỗng sầm lại, dần giọng hỏi Kiếm Vương Thường Minh:

- Người nói lão thật đáng vả miệng. Các người biểu chưa ra khỏi cửa thế thì sao công chúa bị cướp đi mất ?

Tam Vương nghe đoạn rất đổi ngạc nhiên.

Thục Vương Ngô Cương tính nóng như lửa, quắc mắt quát to:

- Thằng lỏi kia! Rõ ràng mi ngậm máu phun người, gieo vạ cho Vương gia, Vương gia đây há phải hạ người cho mi khinh nhờn được? Hãy coi chiêu của ta đây!

Kiếm Vương Thiết Chỉ Cửu Toán vội khoát tay ngăn lại nói:

- Ngô huynh hãy nén giận. Vụ này còn có nhiều chỗ khuất khúc. Xin Phan huynh nói rõ cho nghe đã.

Chàng áo xanh nói:

- Đêm qua nhân lúc ta có việc phải đi ra ngoài, Ngô Cương đã nhân lúc sơ hở đó vào cướp công chúa để trả thù.

Thường Minh hỏi:

- Phan huynh có bằng chứng gì biểu Ngô huynh đã gây ra vụ đó?

Chàng áo xanh nói:

- Hắn đã viết chữ trên vách trong động phòng và có thự danh hãn hòi, chẳng lẽ còn giả được sao?

Kiểm Vương Thường Minh đột nhiên cười rộ, không ngờ động đến thương thế, miệng lại thổ máu tươi ra.

Phò mã Phan Tịnh không hiểu vì lẽ gì mà Thường Minh lại buông tiếng cả cười, thì Điền Vương Thiết Tự Thanh Tư Mã Lượng đã nghiêm nét mặt nói:

- Thôi Phan huynh trúng kế người ta vu vạ rồi. Ngô huynh là người nóng nảy, thần dũng có thừa nhưng không thông văn tự. Kẻ viết chữ cùng thụ danh trên vách đó, chắc chắn trăm phần trăm không phải là Ngô huynh rồi.

Phò mã Phan huynh bất giác cứng họng không nói được nữa. Chàng có ngờ đâu Ngô Cương là người không biết chữ. Chàng ngẩn mặt ra, hai mắt nhấp nháy xin lỗi:

- Tại hạ trót lỡ ngăn trở hổ giá Tam Vương. Sau này sẽ có ngày đến thỉnh tội.

Nói xong lượn người đi một cái nhảy ra ngoài ba trượng.

Thục Vương Ngô Cương cả giận nói:

- Thằng lỏi này! Mi coi Vương gia là hạng người nào mà dám chỉ nói qua loa một câu rồi bỏ đi ngay?

Kiểm vương Thường Minh bộ mặt ồm nhom thoáng lộ nụ cười nhạt nói:

- Phan huynh! Đúng là Phan huynh có điều không phải rồi. Tam Vương tuy là người lục lâm nhưng thống lĩnh ba lĩnh Thục, Điền, Kiểm hàng ngàn đại hán đến đây. Vậy mà Phan huynh đem tuyệt thế thần công làm y bị trọng thương. Vậy coi chi là thể diện?

Phò mã Phan Tịnh nghĩ bụng: "Bọn Tam Vương ở miền Tây Nam, thường khoe khoang địa vị cùng thế lực võ lâm. Nhưng bữa nay mình đuối lý thì cùng xử nhún cho xong việc."

Nghĩ vậy chàng tủm tỉm cười nói:

- Tại hạ chẳng đã nói sau này sẽ đền bồi tội là gì?

Thục vương Ngô Cương lại trợn mắt quát lên :

- Mi có bản lĩnh gì, chẳng qua là đứa con nít ở phái tà. Lão gia muốn xé xác mi ra!

Phò mã Phan Tịnh vẫn cười nói:

- Vậy các hạ muốn tại hạ làm cái gì bây giờ?

Ngô Cương đáp:

- Đi đập đầu lạy Vương gia ba lạy cho Vương gia nguôi giận rồi sẽ tha người.

Điền Vương Tư Mã Lượng vốn người nghiêm trang trịnh trọng biết Thục Vương Ngô Cương đòi hỏi như vậy là quá đáng liền khẽ bảo:

- Ngô huynh! Gã là phò mã đương triều, Ngô huynh lên nhân nhượng là phải, huống chi...

Điền Vương Tư Mã Lượng chưa dứt lời thì phò mã Phan Tịnh đã xoay mình trở lại trước Tam Vương, mặt chàng rất bình tĩnh và vẫn tươi cười đứng cách một trượng, chàng nói:

- Xin Tam Vương miễn cho tại hạ không thể làm theo lời đại vương được.

Thục Vương Ngô Cương đã được Điền Vương Tư Mã Lượng giảng giải tự biết mình lỗ mãng chưa lên tiếng trả lời thì Kiểm Vương Thường Minh vội nói:

- Trước vị Phan huynh còn đứng trên cả bậc tam công đương triều. Anh em chúng tôi dám đâu nhận đại lễ của Phan huynh. Thôi bây giờ Phan huynh xá ba xá là xong.

Phò mã Phan Tịnh chau mày một cái rồi đồng dặc cười nói:

- Được lắm!

Chàng vừa nói vừa ung dung xá dài một cái. Ngờ đâu sắc mặt Tam Vương lập tức đen xạm lại, toàn chân run bần bật.

Phò mã Phan Tịnh xá lần thứ hai, Tam Vương lại hộc máu tươi ra, không đứng vững rồi ngã lảo ra. Chàng toan xá lần thứ ba thì Điền Vương Tư Mã Lượng hít một hơi chân khí vào, đứng vững lại, lớn tiếng nói:

- Phan huynh thực tình muốn hạ độc thủ ư?

Phò mã Phan Tịnh sa sầm nét mặt nói:

- Tư Mã Lượng! Nếu ta không nể mặt người thì hai lão không biết điều kia dù có mười mạng ta cũng giết chết. Phan Tịnh này đã nhìn nhận lầm lẫn mà còn bị đẩy vào chỗ không giải quyết được thì là bọn họ tự tìm lấy cái chết.

Điền Vương Tư Mã Lượng chân khí tiêu tán, lại ngã lảo ra.

Lão thổ phều phào nói:

- Đa tạ Phan huynh!

Thục Vương Ngô Cương cùng Kiểm Vương Thường Minh run run bần bật, gắng gượng ngồi dậy, vô cùng căm hận, nói:

- Ta đã tính rồi mà! Nếu ta nói rõ môn phái thì các người sẽ nguy đó!

Nhô Cương nói:

- Vương gia đây dù chết cũng không sợ!

Phan Tịnh hỏi lại:

- Thật chứ? Ta mà nói rõ môn phái ra thì người chẳng còn cơ hội nào báo thù được nữa.

Ngô Cương hỏi:

- Sau vậy?

Phò mã Phan Tịnh đột nhiên giơ tay ra, Thục Vương cùng Kiếm Vương hoảng hốt kêu lên:

- Vô địch đoạt nhĩ lệnh!

Bỗng thấy bóng xanh lạng người đi một cái. Thục Vương cùng Kiếm Vương kêu rú lên một tiếng. Hai người đều bị Phan Tịnh xẻo mất một tai bên trái, máu chảy đầm đìa đầy mặt.

Phan Tịnh cầm hai cái tai liệng xuống đất dần giọng nói:

- Lễ luật của "Vô địch đoạt nhĩ lệnh" thiên hạ đều biết tiếng. Các người phải điều tra lập tức xem lão nội giám Từ Diện Diêm Quân Nhâm Nham hiện giờ ở đây? Nếu trái lệnh thì đừng trách ta tàn nhẫn!

Nói xong trở gót đi ngay.

Bất thành linh thấy bốn mặt giáp trụ huy hoàng gươm đao sáng loáng.

Tin phò mã mất tích lại thấy xuất hiện tại Tập Hiền Trang đồn ra khắp đô thành. Các đoàn thi vệ, ngự lâm quân kéo đến Tập Hiền Trang bao vây.

Phò mã Phan Tịnh thấy vậy nhú cặp lông mày chạy ra xem.

Hai tên thi vệ vừa thấy chàng đã giơ tay ra chặn lại.

Phò mã Phan Tịnh đồng dục hỏi:

- Bản quan là Phan Duy. Kẻ nào dám cản đường ta?

Nói xong lại cất bước. Hai tên thi vệ hai tay chấp đở trước ngực, cung kính nói:

- Bọn tiểu nhân vâng lệnh trên, xin phò mã đại nhân dừng bước!

Phan Tịnh hỏi:

- Các người vâng lệnh ai?

Thị vệ đáp:

- Bọn tiểu nhân vâng lệnh Cửu môn đề đốc Bành đại tướng quân.

Phò mã Phan Tịnh gằn giọng nói:

- À, ra gã Bành Xung to gan lớn mật!

Chàng lại tiến lên bước nữa. Hai tên thi vệ biến sắc nói:

- Xin Phò mã đại nhân dừng bước, đừng để bọn tiểu nhân phạm tội.

Phan Tịnh tức giận hỏi:

- Đã có bản quan tác chủ, ai bắt tội các người được?

Chàng toan đi nữa thì bọn ngự lâm quân đến hơn ba chục tên tràn vào đứng sững đàng sau hai tên thi vệ.

Phan Tịnh thấy vậy nghĩ thầm: "Có lẽ mình phải động thủ đánh ra?"

Chàng còn đang suy tính, bỗng nghe tiếng vó ngựa chạy dồn dập tới nơi.

Chớp mắt đã thấy người lớn tiếng hô:

- Có thánh chỉ! Phò mã Phan Duy mau ra tiếp chỉ.

Phan Tịnh vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, thì thấy lão Cửu môn đề đốc đầu bẹp như quả trám cùng hai viên thái giám cỡi tuấn mã chạy như bay đến nơi.

Một viên thái giám lấy thánh chỉ ra nhẩy xuống ngựa chạy tới trước mặt Phan Tịnh lớn tiếng nói:

- Phò mã tiếp chỉ!

Phan Tịnh đành quỳ một chân xuống, tung hô vạn tuế! Thái giám lập tức tuyên đọc thánh chỉ.

Quan tân khoa trẻ nguyên là phò mã Phan Duy nguyên là một kẻ cường đồ tên gọi Phan Tịnh đã đổi tên để lừa dối hoàng thượng, lại lừa gạt cả công nương rồi đem đi dấu một nơi. Tên này đã phạm tội tày trời, vậy truyền chỉ cho Cửu môn đề đốc phải bắt phạm nhân xử trảm, bêu đầu giữa chợ.

Phan Tịnh nghe đọc thánh chỉ, toàn thân run bần bật. Đột nhiên chàng đứng phất dậy kêu lên:

- Đây là thánh chỉ giả mạo.

Cửu môn đề đốc cười lạt một tiếng từ trên lưng ngựa nhẩy tới, lớn tiếng quát :

- Cửu môn đề đốc Bành Xung này cũng giả nữa chẳng?

Nói xong lão phóng chưởng ra chụp xuống.

Phan Tịnh xuống tấn vung chưởng lên quát :

- Giỏi lắm!

Bỗng đánh "bình" một tiếng tựa trời long đất lở. Phan Tịnh lùi lại ba bước, Cửu môn đề đốc người đang ở trên không cũng bị hất ra xa một trượng.

Cái đầu bẹp dí của lão sừng vù lên. Lão bật tiếng cười hung ác nói :

- Mi dám vì lệnh thánh chỉ. Thị vệ đâu! Đánh chết quân này đi!

Bọn thị vệ có đến năm mươi tên quát to rồi nhảy xổ vào Phan Tịnh. Bọn ngự lâm quân vây kín bốn mặt, gươm đao sáng loáng thắt dần vòng vây lại để uy hiếp Phan Tịnh.

Phò mã Phan Tịnh đảo mắt nhìn tình thế một lượt, chàng biết rằng chỉ còn cách cố đánh một trận để thoát thân.

Mấy chục tên thị vệ tuy không phải là những cao thủ bậc nhất nhưng đều luyện tập võ nghệ đến chỗ thuần phục, từ bốn mặt kéo ập vào.

Phan Tịnh không đợi cho bọn này đến gần, mặt chàng sát khí bùng bùng, đột nhiên vung hai tay, người chàng nhảy vọt lên không như con chim đại bàng xông tới Cửu môn đề đốc.

Bành Xung điểm chân xuống đất, nhảy xa ra hai trượng, cười lạt nói:

- Bữa nay mi có mọc cánh cũng đừng hòng trốn thoát khỏi oai đức Hoàng thượng.

Cặp mắt Phan Tịnh lóe ra hai tia hào quang ghê rợn. Chàng trầm giọng nói:

- Bành Xung kia! Mi giả mạo thánh chỉ, đáng chịu tội gì?

Bành Xung cười đáp:

- Thánh chỉ đã do quan Cửu môn đề đốc này truyền ra, ai dám bảo là giả mạo?

Phan Tịnh vặn hỏi:

- Công chúa đã bị ta bắt đi, Hoàng thượng truyền chỉ đem ta ra xử trảm sao không nói gì đến công chúa, để mặc nàng ở nơi nguy hiểm ư? Có lý đâu Thánh thượng lại hồ đồ như thế? Rõ ràng là thánh chỉ giả mạo.

Cửu môn đề đốc tựa hồ chưa nghĩ đến điều đó. Lão đứng thộn mặt ra.

Phan Tịnh thốt nhiên thay đổi chỗ đứng. Thân pháp chàng mau lẹ dị thường. Chàng vòng tay một cái nhằm chụp trúng huyết mạch môn lão Cửu môn đề đốc, đồng thời lớn tiếng quát:

- Bành Xung! Nếu mi không nói ra chỗ dấu công chúa thì hôm nay mà ta còn sống thì tất mi phải chết.

Cửu môn đề đốc lạng người đi tránh sang bên đột nhiên phóng tay trái ra.

Phan Tịnh đã liệu trước vung chưởng ra phong tỏa chưởng đối phương, rồi bước xéo đi nhưng một tay vẫn giữ cổ tay Bành Xung.

Cửu môn đề đốc biến sắc, cố sức giựt tay ra quát hỏi:

- Phan Tịnh! Dường như mi không phải là đồng dôi chính thống Thiên Hiệp. Sư phụ mi là ai?

Cổ tay Cửu môn đề đốc đã bị Phan Tịnh rạch thành một vết máu. Phan Tịnh cười lạt hỏi:

- Mi là bại tướng dưới bàn tay Thiên Hiệp?

Cửu môn đề đốc không trả lời, đột nhiên phóng cả hai chưởng ra đánh vào ngực Phan Tịnh.

Phan Tịnh nhìn thấy lòng bàn tay đối phương đỏ như máu thì nghĩ ngay đến thân phụ mình là Thiên Hiệp đã hai lần lên đất La Phù đấu với Huyết Chưởng Đồ Long. Tuy cả hai lần cùng được toàn thắng nhưng tổn hơi sức rất nhiều.

Chàng nghĩ đến người đó bất giác lùi lại một bước quát lên:

- Khoan đã!

Bọn thị vệ bao vây bốn mặt đã rút dần vào chỉ còn đứng ngoài chừng hai trượng.

Cửu môn đề đốc lớn tiếng nói:

- Phan Tịnh! Người chết đến gáy rồi, có còn muốn di ngôn điều gì nữa không?

Phan Tịnh tức giận trợn mắt nhìn Cửu môn đề đốc nói:

- Bảo bọn chúng lui ra ngoài năm trượng rồi ta nói cho mà nghe.

Cửu môn đề đốc đảo mắt nhìn xung quanh, lão cười nửa miệng khoát tay một cái. Bọn thị vệ từ từ lui ra xa trăm trượng.

Cửu môn đề đốc giục:

- Người nói đi!

Phan Tịnh nói:

- Ta hỏi người. Có phải ngày trước người là Huyết Chưởng Đồ Long xưng hùng ở đất La Phù không?

Cửu môn đề đốc nở một nụ cười danh ác đáp:

- Đúng đó! Bây giờ người mới biết ư?

Phan Tịnh có chỗ không hiểu: mình là người thừa kế Thiên Hiệp, nắm giữ "Vô địch đoạt nhĩ lệnh". Lão này lại hai lần bị thua dưới bàn tay Thiên Hiệp. Chẳng lẽ lão không tuân luật lệ của "Vô địch đoạt nhĩ lệnh"?

Chàng liền móc "Vô địch đoạt nhĩ lệnh" trong bọc ra giơ lên hỏi:

- Người đã là Huyết Chưởng Đồ Long, vậy chắc người nhận biết lệnh này?

Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung cả cười đáp:

- Nay ta đã là mệnh quan của triều đình, không phải là người giang hồ nữa thì người còn nói gì với ta được?

Phan Tịnh cả giận nói:

- Trái lệnh là chết! Ta không cần nói nhiều.

Vừa dứt lời thì chưởng đã đánh đến. Cửu môn đề đốc giơ hai tay ra đánh lại.

"Binh" một tiếng. Phan Tịnh biến sắc, loạng choạng lùi lại năm bước. Chàng la lên:

- Ta chưa bằng gia gia ta.

Cửu môn đề đốc nói:

- Người hãy còn kém y xa! Thị vệ đâu! Xông vào giết nó đi!

Lão tiến lên một bước, Huyết Chưởng đã giơ lên.

Phan Tịnh nghiêng răng vận động mười thân công lực, vung chưởng lên gạt.

"Bình"

Hai tay lại chạm nhau, Phan Tịnh rú lên một tiếng, người chàng bị hất ra xa ba trượng, miệng học máu tươi ra ồng ộc. Nhưng Huyết Chưởng Đồ Long miệng cũng ứa máu ra, người run lên, ngồi phệt xuống đất.

Phan Tịnh lại thu hết tàn lực, gắng gượng đứng lên, nhăn nhó cười nói:

- Bành Xung, người đứng dậy để đón một chưởng nữa của ta.

Chàng vừa dứt lời, một luồng kinh lực thốt nhiên từ phía sau đánh đến. Chàng không tránh kịp, vung chưởng đánh ngược lại. "Binh" một tiếng, một tên thị vệ trúng chưởng bị hất ra ngoài ba trượng, kêu rú lên một tiếng, chết ngay lập tức.

Phan Tịnh cũng ngã chúi đi, thổ huyết rất nhiều.

Bọn thị vệ reo âm lên, xông vào vung chưởng đánh tới tấp.

Giữa lúc vô cùng nguy hiểm, hai bóng người một xanh một xám từ trên tòa lâu cao nhảy xuống. Người chưa tới thì ánh quang đã đến trước.

Bọn thị vệ đang phóng chưởng ra đánh vào người Phan Tịnh nằm lăn dưới đất, miệng vẫn phun máu tươi ra. Chúng bị luồng kiếm khí tập kích một cách đột nhiên vội thu chưởng về lùi lại.

Bóng người vừa thấp thoáng, trong trường chiến đấu lại thêm hai bộ mặt ốm nhom nhưng cặp mắt tinh anh. Hai lão già này mỗi người cầm một lưỡi kiếm mỏng, hào quang lấp lóe, khí lạnh ghê người. Sắc mặt rất nghiêm trang, hai lão giơ kiếm ngang ra để che đỡ cho Phan Tịnh nằm trên vũng máu.

Lúc này Huyết Chưởng Đồ Long đã ngồi dậy. Sau một lúc điều dưỡng, lão cừ từ đứng lên, buông tiếng cười gằn nói:

- Tại hạ cứ tưởng ai, té ra là Thần Nhạc Song Kỳ Ôn huynh cùng Lý huynh. Hai vị ngao du sơn thủy, thần tiên cốt cách, đường xa ngàn dặm cũng xuống kinh thành không hiểu có điều chi chỉ giáo?

Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung nói xong lại buông một tiếng cười khẩy.

Nam Kỳ Lý Đạo ắt cười ha hả nói:

- Bản triều Cửu môn để đốc đại tướng quân oai quyền lừng lẫy mà vẫn nhận được bọn lão phu hạc nội mây ngàn thì thật là vinh hạnh cho lão phu lắm! Lão phu thỉnh cầu Bành đại tướng quân một việc.

Huyết Chưởng Đồ Long không đợi cho Lý Đạo ắt nói hết câu, lão khẽ đằng hắng một tiếng rói ngắt lời:

- Hai vị võ lâm kỳ nhân! Trừ việc gã tiểu tử Phan Tịnh đã khi quân phạm thượng, và đã có thánh chỉ truyền xuống xử tử, còn ngoài ra, hai vị dạy bảo việc gì tiểu đệ cũng xin tuân mệnh.

Nam Kỳ Lý Đạo ắt lại cười rộ nói:

- Bành đại tướng quân thật là người có con mắt tinh đời. Chính vì việc đó mà lão phu phải đến đây. Mong rằng đại tướng quân thành toàn cho.

Huyết Chưởng Đồ Long đột nhiên cười gằn nói:

- Tiểu đệ đã có lời thưa trước rồi mà! Phan Tịnh là tên tử tù của triều đình, tiểu đệ không tác chủ được.

Nó xong lão nhìn bọn thị vệ, nháy mắt ra hiệu.

Bắc Kỳ Ôn Minh Cửu không nhẫn nại được nữa, trợn mắt lên quát lớn:

- Đạo ấ huynh! Nói với hấn làm gì cho mệt. Trước tình thế này ta phải động thủ đi thôi.

Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung cũng nổi giận đùng đùng nói:

- Lý Đạo ấ, Ôn Minh Cửu! Các người đều là những kẻ thất phu già nua. Ta xem ra các người đã lầm đường mất rồi. Phải chăng hai người muốn chống đối triều đình? Thế thì các người tệ quá?

Bắc Kỳ Ôn Minh Cửu thét lên:

- Không thềm nói với hấn vô ích. Việc cứu người là khẩn cấp.

Huyết Chưởng Đồ Long cười ha hả, hô lớn:

- Các vị huynh đệ bắt lấy hai lão thất phu này cho ta!

Bọn thị vệ lại reo hò xông vào đánh.

Huyết Chưởng Đồ Long vội lùi ra hơn một trượng, vẫy tay hô:

- Năm trăm tay cung nỗ chuẩn bị!

Bốn mặt tiếng dương cung lách tách vang lên.

Nam Bắc Song Kỳ múa hai thanh kiếm tỏa ra một làn hào quang đẩy lui bọn thị vệ ra ngoài hai trượng.

Bắc Kỳ vội đánh thức Phan Tịnh tỉnh dậy, vì chàng vẫn hôn mê.

Ba người định kéo nhau ra thoát trùng vi thì cung nỗ bắn tới như mưa.

Nam Bắc Kỳ quát lên một tiếng múa tít hai thanh bảo kiếm để gạt tên.

Huyết Chưởng Đồ Long cười ha hả nói:

- Lão thất phu! Bữa nay dù hai người có bản lãnh nghìn trời, ta thử xem có cứu nổi tính mạng của Phan Tịnh không?

Tên vẫn bắn đến không ngớt. Nam Bắc Song Kỳ múa kiếm tạm thời cho khỏi bị thương, nhưng còn việc cứu Phan Tịnh ra thoát trùng vi thì thật là khó vô cùng.

Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung lại càng cười lớn, dường như lão thấy tình hình Nam Bắc Song Kỳ che tả, chống hữu, lấy làm vui thích.

Giữa lúc ấy bất thành lình một tiếng quát lên như sấm dậy đất bằng. Một làn bóng vàng từ ngoài mười trượng nhảy xô đến như ánh chớp. Trận mưa tên còn ở ngoài năm thước lả chả rơi xuống đất. Công lực người này thật là thần sầu quỷ khốc.

Bóng vàng nhảy vào giữa trường chiến đấu, tuyệt không chút do dự khác nào như chim ưng vỗ gà con ảm Phan Tịnh nhảy vọt lên trên không, nhấp nhô mấy cái. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.

Huyết Chưởng Đồ Long giận quá, quát hỏi Song Kỳ:

- Lão thất phu giỏi thiệt! Các người cho đồng đảng mai phục bên ngoài, người đó là ai? Nói mau!

Nam Bắc Song Kỳ thấy Phan Tịnh đã có người cứu đem đi cũng quát to lên rồi múa tít hai thanh kiếm bạc, xông thẳng ra ngoài, tên bắn như mưa mà vẫn không trúng. Hai lão chạy thoát, bọn thi vệ không sao ngăn cản nổi.

Chỉ trong giây lát hai người đã chạy xa rồi.

Cửu môn đề đốc tức quá quát lên ầm ầm, nhưng cũng chẳng làm gì được, đành thu quân trở về.

Lại nói đến Phan Tịnh được người cứu thoát, chàng không biết mình mê đi đã bao lâu?

Lúc bừng mắt tỉnh dậy, chàng cảm thấy thân mình khoan khoái, nội thương dường như tiêu tan, chàng kinh ngạc đứng phắt dậy thì thấy mình đang ở trong một tòa chùa cổ bỏ hoang tồi tàn, màng nhện chi chít, bụi cát khắp nơi.

Tuy trong lòng chàng cảm thấy rất là kỳ dị, nhưng chàng cũng nhớ rõ ràng mình bị bọn thi vệ áo gấm vây đánh trọng thương đến nỗi hôn mê bất tỉnh. Rồi không hiểu tại sao lại lạc vào trong ngôi chùa cổ này?

Thốt nhiên chàng nhớ lại đến việc công chúa bị cướp. Một là công chúa muốn tìm đến mộ Lan Phi mà không có công chúa không xong. Hai là công chúa vì mình mà bị cướp đem đi. Nàng hãy còn là người trong trắng. Nếu để rơi vào tay lũ côn đồ, tất bị ô nhục. Vậy dù sao chàng cũng phải tìm ra công chúa là trách nhiệm trọng đại của mình.

Nghĩ vậy, chàng không muốn trùng trùng một giờ một phút nào ở trong ngôi chùa cổ tồi tàn này nữa. Chàng liền cất bước đi ra.

Nhưng chàng vừa nhảy qua cửa chùa, bỗng có tiếng gọi giật lại:

- Hãy ở lại đây đã!

Tiếng gọi nhẹ như tiếng chuông đồng và đồng thời một luồng kinh lực ghê gớm hút chàng trở vào trong chùa. Toàn thân chàng run bắn lên, một thứ phản ứng tự nhiên khiến chàng vận công chân lực để chống lại hấp lực vô hình kia.

Trong chùa có tiếng người đằng hắng.

Dù chàng vận công cả mười thành công lực cũng không chống nổi với hấp lực đó.

Chàng lão đảo lùi lại mấy thước, rồi chân khí tiết ra không tự chủ được, chẳng khác nào điều giấy đứt dây bay trở lại nội điện.

Có điều rất lạ là chàng không nghiêng ngã mà vẫn đứng thẳng người.

Trong lòng chàng cảm thấy sợ hãi vô cùng! Chàng không hiểu hiện nay trên cõi đời này ai là người có công lực tuyệt cao đến thế?

Chàng xoay mình nhìn vào thì thấy một lão già quắc thước râu vàng, mình mặc áo hoàng bào, oai phong lẫm liệt, ngồi gập ngay bên cạnh.

Hai mắt lão lông mày vẫn rũ xuống dường như không để ý nhìn chàng.

Phan Tịnh hơi rùng mình một chút rồi bình tĩnh lại ngay. Chàng lại phục xuống đất hỏi:

- Xin hỏi tiền bối...

Chàng chưa hết lời thì lão râu vàng mở bừng mắt ra. Hai luồng điện quang nhìn chàng như trấn áp. Phan Tịnh muốn nói nữa mà không thốt ra lời được.

Lão già râu vàng mở miệng tự giới thiệu:

- Lão phu là Huỳnh Long Tử, nhân thấy người có tư chất hơn đời nên cứu người ra khỏi vòng nguy hiểm và tạm thu người làm ký danh đệ tử.

Phan Tịnh nhìn thái độ nghiêm trang oai hùng của Huỳnh Long Tử, chàng không nói được nên lời.

Huỳnh Long Tử móc trong bọc lấy ra một cuốn sách mỏng bằng lụa vàng quăng xuống trước mặt Phan Tịnh rồi đứng dậy nói:

- Đây là pháp luyện tâm pháp của bản môn, ngoài ra có phụ thêm ba chiêu chưởng pháp. Người giữ lấy mà nghiên cứu và luyện tập. Trong vòng mười ngày, ta tìm đến người.

Miệng vừa dứt lời, chân lão đã bước đi. Phan Tịnh miệng há hốc ra líu lồi lại, không thốt lên lời. Chàng gặp vị sư phụ này một cách đột ngột, lại chẳng biết vị sư phụ này là người môn phái nào.

Phan Tịnh lượm cuốn sách mỏng bằng lụa vàng mở ra coi, bất giác trống ngực đánh thình thình, vì đây là lối luyện tâm pháp nhập môn ảo diệu vô cùng!

Chàng bỏ sách vào bọc đi ra ngoài chùa thì trời đã sẩm tối. Xa xa đã có ánh đèn sáng tỏ, nơi đó chính là thành Yên Minh.

Chàng không suy nghĩ gì nữa, vì việc tìm công chúa là khẩn cấp. Chàng phất tay áo xanh một cái, chạy như bay về phía thành Yên Minh.

Vào thành rồi chàng tìm đến một quán trọ nghỉ ngơi. Chàng nhận định công chúa tất bị lão Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung, hoặc lão Từ Điện Diễm Quân Nhâm Nham cướp đi. Chàng định chờ đến sau canh ba, sẽ lẻn vào do thám trong hoàng cung để tìm kiếm hai người này. Sở dĩ chàng để đến sau canh ba là vì chàng muốn dành một khoảng thời gian để xem cuốn tâm pháp mà Huỳnh Long Tử đã cho chàng.

